

Nappal és éjszaka - Maximák és gondolatok Ernst Jüngert?I II. rész + videó

2011 január 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az alábbiakban a neves német filozófus és író, a konzervatív forradalom egyik legnagyobb hatású gondolkodójának a maximáinak közlését folytatjuk. Ernst Jünger (1895 - 1998) itthon elsősorban szépíróként

debütált (A márványszirteken, 2004), e mellett pedig kisebb lélegzet? írásai jelentek meg politikai folyóiratokban.

Itt-lét és Így-lét (*)

...mivel minden z?rzavaros, számára éppen ez a normális. Valóban, az els? naptól kezdve korlátozza ?t az apa és az anya, az állam és a társadalom. Ezek az ?ser? kiszípolozói és megcsapolói, melyek el?l senki nem menekülhet; ebbe bele kell nyugodnunk. Ám az anarchia titkos alapként megmarad, legtöbbször hordozója számára sem tudatosan. Lávaként törhet ki bel?le, amely megsemmisítheti, szabaddá teheti ?t.

A m?vészi éppenséggel a vegetatív, nem pedig az állati létezésünkhöz tartozik. Ezért sokban függ az id?járástól is. Nem tudjuk edzeni sem, fenyegetés nem kényszerítheti fizetség benyújtására. Az igazi toll soha nem válhat eladóvá.

A gyengék, az achilles-sarok, a hársfalevél iránti ösztön. Kiszimatolja az elrejtettet, érzi, hogy az elrejt?, a meztelenség, de még a rejtély sem a legközelebbib?l leplezhet? le. Az er?s így különösen veszélyben van. Ebben az értelemben Krimhilda Hagen b?ntársa – amennyiben egyáltalán beszélhetünk b?nr?l.

Amíg sakkozunk, azoktól a lépésekt?l függünk, amelyekkel az ellenfél feláll. Ez megváltozik akkor, amikor többé nem a játszmaról, hanem magáról a játékról kezdünk el gondolkodni. Ekkor az ellenfél lépései is más, élesebb fényben t?nnek fel.

Az emberi nagyság felülmúlja a mesterségbeli tudást.

Mindig a mellékes dolgok azok, amelyeken keresztül az ember elárulja magát, a jóban és a rosszban is.

Els?sorban a nevetésben láttuk mindig is annak próbakövét, hogy felismerjük az egyes ember sajátosságait és különböz? jellemz?it.

Felháborodás. Sebezhet?vé válsz t?le, letéve a fegyvert.

Az emberi szellem sokáig érezte azt, hogy változásra szorul. Ám az emberi természet olyan alkattal bír, hogy a bepillantás a lényegi bekövetkeztébe nem elégíti ki – mindenekel?tt a fájdalom az, amelyet megtanul.

A valódi konzervatívok azok, akik sem a romantikát, sem a legcsekélyebb elragadtatást nem engedik meg maguknak, s nem is érzik szükségét ezeknek. „Res, non verba” – így szól az ? törvényük.

Valamennyi nagy apa-fiú konfliktusban az apa testesíti meg a teret, a fiú pedig az id?t. Az apa a kék, a fiú pedig a vörös szín. Az apa, a ház ura, az alapt?kéb?l él, a fiú pedig e világ forgalmából és a kamatokból. ? a változtató.

Ahogy Rousseau-val ellentétben én nem gondolom azt, hogy az ember természetét?l fogva jó, úgy gondolom viszont, hogy természeténél fogva der?s. Erre utal az is, hogy míg a jóság nem, a vidámság ellenben növekszik, ahogy a civilizáció központjától a pereme felé fordulunk. Hasonlóképpen, a gyermekek nem jobbak, de vidámabbak, mint a feln?ttek. A gondviselés nagy ajándéka ez.

Az ember olyan lény, amely természeténél fogva képes a nevetésre és az énekre, s úgy élvezi itt-léte szerencsáját, ahogyan a növény élvezi a nap sugarait.

Létezik olyan megtévesztés, amely nélkül az ember nem lenne képes élni. Ha az igazság ránk kiált, alvajáróként zuhanunk el.

Mert mi az elme megértése a szívével szemben?

Huxley-nál az alábbiakat figyelemre méltó megfontolásnak találtam: „Soha nem lenne rosszul viselnünk azt, amelyhez olyan közel érezzük magunkat, hogy nevet adunk neki, máskülönben mintát állítunk a sorsnak, amely alapján az elrendezi az eseményeket.” Ez leírja azt a módot, ahogyan a nép embere a „hivatást” nevezi, s amelyhez ma milliók köt?dnek. A szellemi sokszín?ség, a katasztrofális jöv? részleteiben való elmélyülés, egyszóval a félelem, tönkreteszi a boldogulás finom rétegeit és a magabiztosságot, így téve védtelenné bennünket. Különösen aggasztó ez egy olyan állapotban, amelyben az eszközök ismerete meger?síti és meg?rzi ezt a réteget,

mindenekel?tt azért, mert az imádság ismerete viszont már rég elveszett.

Minden biztosíték és növekv? érték mellett, melynek biztonságot tulajdonítunk, hiányoljuk a végs?t, a bizalomét, legyen az az emberek közötti, avagy a gondviseléssel szemben. Mindkett? a valódi rend jellemz?je.

Létezik a félelemnek egy olyan foka, amely úgy t?nik, mágneseesen vonzza magához a balszerencsét – meglehet, úgy viszonyul a dolgokhoz, hogy máris egy eljövend? és elviselhetetlen árnyékot vet, amely megbénítja az akaratot és elszorítja a szívet.

Az érzelg?sség fokozása, amely megnöveli a félelmet sokkal gyakoribb, mint az átszellemülés, mely a félelmet?I megszabadít.

A mértékb?I és a módból, ahogyan a szellem átadja magát a pániknak, ismerszik meg annak méltósága.

Az ember menekülés iránti vágya nem a semmib?I érkezik. Minden kijáratnál ott vár ránk. A menekülés önmagában, mint mozgás, végzetes lehet.

A remény emberi-földi és a tökéletlenség jele. Ám az már egy magasabb állapot, amelyben a tökéletlenséget felismerik. Amit ma haladásnak hívunk, szekularizált remény: célja földi és jól beláthatóan id?beli.

A megbánás pozitív formája az elszalasztott alkalmakra irányul.

Elvesztettük az önmagunk iránti tiszteletet, és ezzel vette kezdetét minden gonoszság az emberek között.

A hallgatás gyakran er?sebbnek t?nhet az ellenkezésnél, különösen olyan személy esetén, akinek sok mondanivalója van.

Néhányan többet képesek kifejezni hallgatásukkal, mint mások az ékesszólásukkal.

A hallgatás egyetlen pillanata minden szavakkal elmondhatónál mélyebb harmóniát teremthet.

A hallgatás mélyebbre elér a szónál.

Fordította: Németh Bálint.

(*) Forrás: Ernst Jünger - Tagseite, Nachtseite - Maximen und Gedanken aus dem Werk; Ausgew. v. Katharina Ayen; 1996.

Regnum! www.regnumportal.hu - A Flag Polgári M?hely partnere

Ajánló